

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Priskėlimo parapijos laikraštis

*Sveikiname naująjį ganytoją, mūsų „džiaugsmo talkininką“ –
Kauno arkivyskupą metropolitą Lionginą Virbalą!*

*Kauno arkivyskupo metropolito Liongino VIRBALO homilija,
sakyta ingresso metu Kauno arkikatedroje bazilikoje 2015 m. liepos 11 d.*

*Jūsų Eminencija, Jūsų Ekscelencija Apaštališkasis Nuncijau, garbingieji Vyskupai, seseriškų Bažnyčių Ganytojai,
mielieji kunigai, vienuolės ir vienuoliai, Jūsų Ekscelencija Prezidente, civilinės valdžios atstovai,
brangūs broliai ir seserys Kristuje,*

Dievas nuolat rūpinasi savo žmonėmis, Jis pats gano savo Bažnyčią, saugo ir veda ją per laikų kaitą, pašaukdamas laikinus ganytojus ir jiems patikėdamas savo meilės rūpestį. Popiežiaus Pranciškaus skyrimu atvykstu į šią garbingą Kauno arkivyskupiją kaip naujas jos ganytojas. Dveji metai Panevėžio vyskupijoje buvo tik gera pradžia, leidusi pažinti vyskupo tarnystės galimybes ir sunkumus. Dabar vėl turėsiu pradėti naują etapą. Šį skyrimą priimu pasitikėdamas Dievu, kuris šaukia būti ne ten, kur pats pasirenki ar norėtum, bet ten, kur Jis siunčia.

Bažnyčia, kaip ir Evangelija, nėra mano ar mūsų – ją gavome kaip brangų tikėjimo lobį. Šiuo tikėjimu norime ir privalome dalytis. Jėzus turi ką pasakyti ir kuo praturtinti kiekvienos, taip pat ir mūsų, epochos žmogų. Kaip neprisiminti popiežiaus Benedikto XVI susižavėjimo: „Nieko nėra gražiau, kaip būti pasiektam, nustebintam Evangelijos, Kristaus. Nieko nėra gražiau, kaip pažinti Jį ir kitiems perteikti bičiulystę su Juo... Kas Kristų įsileidžia į savo gyvenimą, nepraranda nieko, absoliučiai nieko, kas gyvenimą padaro laisvą, gražų ir didį.“

Kiekvieno žmogaus laimės, prasmės, savęs pažinimo, gyvenimo pilnatvės troškimas trapiame ir pažeidžiamame pasaulyje nėra tuščias, jis randa atliepą Kristaus mums perduotoje išgelbėjimo žinioje. Šio troškimo nepasotins daugėjantys, bet labai netvarūs ir greitai atsibodantys pasiūlymai. Bažnyčia, skelbdama Kristaus Evangeliją, išsako gal kartais nepatogią,

tačiau būtiną ir tvirtą pagrindą žmogui teikiančią tiesą.

Kviečiu ir kviesiu pažinti Kristų, patirti Evangelijos džiaugsmą, pajusti Bažnyčios bendrystę. Visų mūsų pastangų – kunigų tarnystės, vienuolių atsidavimo, pasauliečių išitraukimo ir gyvenimo liudijimo, visų institucijų, bendruomenių, iniciatyvų – tikslas yra ne kas kita, kaip Kristus. Tiesa, kad mūsų laikais Evangelijos priėmimas jau nėra savaime suprantamas, bet džiugina tai, kad jis darosi vis labiau asmenišką, o Bažnyčios nariais tampa apsisprendę žmonės. Nuolat besikeičiančiame pasaulyje turėsime ieškoti naujų kelių prabilti į žmonių širdis ir perduoti jiems Jėzaus žinią.

Bažnyčia yra išganymo sakramentas ne išrinktiesiems, privilegijuotiesiems ar šventiesiems, bet erdvė, kurioje Dievo gailėstingumas atsiskleidžia visai žmonijai. Kaip norėtūsi, kad ji visada būtų ta užėiga, į kurią gailėstingasis samarietis gali atgabenti sužeistą žmogų (*plg. Lk 10, 30–37*). Pasak šv. Augustino, krikščionių pareiga – būti tokios užėigos priimančiais (*Sermo 179/A*). O popiežius Pranciškus nuolat kviečia pasiekti ir tuos, kurie pasaulyje yra palikti dėmesio, atjautos, galimybių, vilties paribiuose. Dievas neturi posūnių ir podukrų – dovanai išliejama jo meilė pasiekia visus, kaip ir saulės šviesa.

Mielieji kunigai, vienuolės ir vienuoliai, brangūs tikintieji. Gerai žinau, kad jūsų visų pasiaukojančio triūso dėka Kauno arkivyskupijoje nuveikti dideli darbai. Mes visi kartu esame Bažnyčia – tikinčiųjų bendruomenė. Kiekvienas turime nepakeičiamą ir nepakartojamą Kristaus pašaukimą. Sieksi, kad būdami vienas – Kristaus – dvasios, visi jaustumė bendrystę ir užsidedimą skelbti Jo Evangeliją.

Liepos 11-ąją minime šv. Benediktą – abatą, Vakarų vienuolių tėvą, Europos globėją, kuris nepaliauja žavėti savo drąsios ištikimybės Kristui, giliu žmogaus dvasios pažinimu ir genialiu kultūrinio bei socialinio atnaujinimo darbu. Savo

mokiniam parašytoje vienuolinėje Reguloje jis nurodė labai paprastą esminę užduotį: branginti Kristų labiau už viską. Tuo ir pats gyveno. Kaip tik todėl daugybė vienuolynų visoje Europoje bėgant amžiams galėjo duoti reikšmingą ne tik krikščioniško tikėjimo, bet ir kultūros, mokslo, švietimo impulsą, be kurio mūsų žemynas būtų neišsivaizduojamas. Garsus benediktiniškasis šūkis *ora et labora* – „melskis ir dirbk“ atskleidžia žmogų ne tik kaip fizinę, bet ir dvasinę būtybę. Puikiai žinome jo antrąją dalį: *labora*, t. y. darbą. Svarbu, kad visi galėtume dirbti, kad darbas padėtų išsiskleisti mūsų kūrybiškumui, o uždėtis leistų gyventi oriai. Tegul tokio darbo užsienyje ieškoję Lietuvos žmonės randa jį savo pastangomis.

Bet žmogus nėra vien darbininkas ir gamybininkas. Malda jį veda į daug platesnę erdvę, pakelia akis ir širdį link Dievo. Popiežius Pranciškus neseniai priminė: „Jokia krikščionių bendruomenė negali eiti pirmyn be ištvermingos maldos. Malda yra susitikimas su Dievu, kuris niekada neapgauna, kuris ištikimas savo Žodžiui ir niekada nepalieka savo vaikų. Maldoje tikintysis išreiškia savo tikėjimą, pasitikėjimą, o Dievas parodo savo artumą.“ Kurkime savo ateitį, labiau už viską brangindami Kristų ir gerbdami kiekvieną žmogų kaip mylimą Dievo vaiką, turintį nesunaikinamą vertę. Tegul mūsų žmogiškosios pastangos visuomet bus paremtos nuoširdžiu pasitikėjimu Dievo artumu ir Jo pagalba.

Ši diena reikšminga Kauno arkivyskupijai ir man asmeniškai. Dėkoju, kad esate čia, kad palaikote savo malda.

Noriu išreikšti ypatingą padėką arkivyskupui Sigitui Tamkevičiui. Jūs, Ekscelencija, savo atsidavimu Kristui įkvėpėte ne vieną Lietuvos ir kitų šalių kataliką. Būdamas Kauno arkivyskupijos Ganytojas, sumaniai ir išmintingai ją vedėte. Kartu su kardinolu Vincentu

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

Sladkevičiumi šioje arkikatedroje mane įšventinote kunigu. Dabar perimu iš Jūsų ganytojišką rūpestį, prašydamas lydėti savo malda ir ateityje su visais aktyviai dalytis išmintimi bei sielovados patirtimi.

Dėkoju Apaštališkajam Nuncijui, jungiančiam mus su Šventuoju Tėvu. Jo pašventintas palijus, kurį uždėjote, vienija mane, o kartu ir visas Kauno metropolijos Bažnyčias su šv. Petro įpėdiniu ir tarpusavyje.

Nuoširdus ačiū broliams vyskupams – ypač kardinolui Audriui Juozui Bačkiui, suteikusiam man vyskupo šventimus. Man ir toliau reikės visų Jūsų palaikymo, patarimo ir pavyzdžio būti tokiu ganytoju, kokio nori Viešpats.

Dėkoju Lietuvos Prezidentei, Kauno merui ir visiems čia esantiems savival-

dybių merams, kultūros ir mokslo sričių atstovams. Bažnyčia įvairiai stengiasi padėti atskiriems piliečiams ir visuomenei savo ypatingu įnašu, paremtu krikščioniška išmintimi, evangeliniu teisingumu ir meile. Mūsų pastangos ne prieštarauja ir ne trukdo vienos kitoms, o savitai prisideda, prie laisvės, saugumo, teisingumo ir taikos kūrimo. Laimės bus tiek, kiek laimingas jausis kiekvienas žmogus, šalis klestės taip, kaip seksis kiekvienam iš mūsų. Grandinė stiprinama padedant silpniausiai grandžiai, todėl be dėmesio ir rūpesčio mažiausiai mes visi negalėsime jaustis ir būti stiprūs.

Pasinaudosiu gražiu vieno vokiečių vyskupo priminiu. Kaip žinome, diakonas reiškia tą, kuris tarnauja. Seniau vyskupas po iškilmingu arnotu apsilavdavu lengvą dalmatiką, tai yra diakono „tarnystės drabužį“, turėjusį priminti, kad

vyskupas visada pasilieka tarnas. Būti vyskupu – ne privilegija ar apdovanojimas, bet tarnystė jums. Liturginis paprotys pasikeitė, bet esmė išliko. Būdamas vyskupas, nesu, apaštalo Pauliaus žodžiais tariant, Jūsų tikėjimo viešpats, o tik Jūsų džiaugsmo talkininkas (plg. 2 Kor 1, 24). Šiandien nuoširdžiai meldžiu, kad man tai pavyktų, ir prašau Jūsų visų: melskite už mane, kad sugebėčiau dėl Jūsų būti vyskupu, kuris moko maldos melddamasis, skelbia tikėjimą tikėdamas, liudija – gyvendamas (plg. popiežiaus Pranciškaus homilija, 2015 06 29).

Šiluvoje gerbiamai Mergelei Marijai, Bažnyčios Motinai, šv. Jonui Krikštytojui, šv. Kazimierui ir palaimintajam Jurgiui patikiu savo vyskupišką tarnystę Kauno arkivyskupijoje, pradėdamas ją vardan Dievo – Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios. Amen.

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Būkite drąsūs: aš nugalėjau pasaulį! (Jn 16, 33)

Brangūs tikintieji, visi žinome, jog buvome sukurti, ir tai Dievas padarė be mūsų. Mums sunku suvokti, kaip Jis tai atlieka, lygiai kaip sunku suvokti ir daugelį kitų dalykų, kurie vyksta su mumis visiškai be mūsų pastangų. Dažnai girdžiu nusiskundimą: „Nežinau, ką turiu daryti, kad įausčiau Dievo egzistenciją. Rodos, einu į bažnyčią, daug meldžiuosi, tačiau neišgyvenu Dievo artumo.“ Manau, atsakas glūdi Šventajame Rašte.

Pranašas Ezekielis vaizdingai aprašo Dievo veikimą pasaulyje ir sielose per mažus dalykus. Viešpats Dievas sako: „Aš pats paimsiu ūglį nuo aukštojo kedro viršūnės, pats jį įdiegsiu. Nulaušiu patį trapųjį nuo jo aukščiausių ūglių. Aš pats persodinsiu jį į aukštą didingą kalną <...>, kad sukrautų pumpurus, nešų vaisių ir taptų puikiu kedru (Ez 17, 22-23). Vadinasi, viskas prasideda nuo mažų dalykų – nuo trapiausio ūglio. Svarbiausia, kad juo rūpinasi pats Dievas. Apie mažumą skaitome ir Senajame Testamente. Štai Makabėjų knygoje aprašoma, kaip Dievas išgelbėjo Izraelio tautą iš karaliaus Antiocho priespaudos per Matatijo šeimą. Vienas šios šeimos sūnų Judas sakė: „<...> Dangaus akivaizdoje nėra skirtumo tarp išgelbėjimo per daugelį ar per nedaugelį. Pergalė mūsų nepriklauso nuo kariuomenės gausumo, bet nuo jėgos, kuri ateina iš Dangaus“ (1 Mak 3, 18-19). Tą pačią mintį tęsia evangelistas Morkus, perteikdamas Jėzaus žodžius apie Dievo karalystę: „Ji – tarytum garstyčios grūdelis, kuris, sėjamas dirvon, esti mažiausias iš visų sėklų žemėje, bet pasėtas užauga, tampa didesnis už visas daržoves“ (Mk 4, 31). Pats Dievas pasėja žmogaus širdyje tikėjimo sėklą – Dievo Žodį ir rūpinasi jos augimu: sėkla dygsta ir auga, žmogui visiškai nežinant kaip (plg. Mk 4, 27).

Jei mes, lausdami savo menkumą, pasitikėdami priimsime iš Dievo rankų Jo malonės pagalbą, mūsų tikėjimas kaip sėkla dirvoje pamažu duos vaisių:

„pradžioje želmenį, paskui varpą, pagaliau pribrendusį grūdą varpoje“ (Mk 4, 28). Augant tikėjimui, trejopas augalo brendimo būvis nusako trejopą sielos būseną – pradedančią, pažangą darančią ir tobulumo siekiančią. Tikėjimas pasiekiamas mažais žingsneliais, ne iš karto, ir šis vyksmas priklauso ne vien nuo mūsų pastangų. Dievas mums įdiegia troškimą ir jėgų siekti šventumo. Mums tereikia leisti Jo vedamiems ir nebandyti iš anksto planuoti ateitį, jog bus taip, kaip įsivaizduojame. Būtent nepavykus Jūsų planui, gimsta aimana: „Viską darau, o Dievo nejaučiu.“ Būkite kantrūs, Dievas tikrai žino, ką daro.

Prisiminkime pirmuosius apaštalus. Kad žemėje įsteigtų savo karalystę, Viešpats išsirinko ne stipriausius, išsilavinusius, kilmingus asmenis, bet kuklius žmones, žvejus, pilnus trūkumų ir neturtingus, anot apaštalo Pauliaus: „Dievas pasirinko, kas pasauliui silpna, kad sugėdintų galiūnus“ (1 Kor 1, 27). Žmogiškomis akimis žvelgiant, mums sunku suvokti, kaip per trejus metus iš šitų visais požiūriais silpnų vyrų gimė Kristaus Bažnyčia, kuri gyvuoja jau du tūkstantmečius ir gyvuos per amžius, nes Kristus apaštalui Petriui pasakė: „<...> tu esi Petras – Uola; ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartais jos nenugalės“ (Mt 16, 18). Apaštalai ir pirmieji krikščionys susidūrė su daugybe kliūčių ir prieštaravimų. Jie gyveno visuomenėje, apie kurią apaštalas Paulius Laiške romiečiams rašo: „Pažinę Dievą, jie negarbino jo kaip Dievo ir jam nedėkojo, bet tuščiai svarstydami paklydo, ir neišmani jų širdis aptemo. Girdamiesi esą išmintingi, tapo kvaili. Jie išmainė nenykstančiojo Dievo šlovę į nykstančius žmogaus, paukščių, keturkojų ir šliužų atvaizdus. <...> Jie Dievo tiesą iškeitė į melą ir lenkėsi bei tarnavo kūriniams, o ne Kūrėjui, kuriam šlovė per amžius. <...> Jie nesirūpino pažinti Dievą <...>.

Todėl jie pilni visokio neteisumo, piktybės, godulystės ir piktumo, pilni pavydo, žudynių, nesantaikos, klastingumo, paniekos apkalbų“ (Rom. 1, 21-23. 25. 28-29). Jėzus ne kartą priekaištavo Rašto aiškintojams ir fariziejams dėl jų pasipūtimo, neišmanymo, Mozei duotų Dievo įstatymų iškraipymo savo naudai. Pirmieji krikščionys, savo aplinkos požiūriu būdami „maži“ ir netobuli, Šventosios Dvasios paveikti, perkeitė tą visuomenę iš vidaus. Jie nešė dieviškąją Kristaus žinią ne tik žydams, bet ir pagonims. Pirmųjų krikščionių bendruomenė buvo tarsi Jėzaus pasėtas mažytis garstyčios grūdelis didžiuliam lauke.

Mes taip pat šiame sekuliariame pasaulyje esame tarsi mažytis grūdeliai, lyginant su tuo, ką Viešpats yra numatęs per mus nuveikti šioje žemėje. Mes neturime pamiršti, jog esame silpni, nuodėmingi ir dažnai sunkiai atsispiriame pagundai pasiduoti nerimui, pesimizmui bei nusiminimui. Tačiau turime žinoti, kad Viešpats visada yra šalia, visada padės, nors kartais jaučiamės Jo aplėisti. Jis veikia mus neregimu būdu, tačiau ištikimai, nenuleisdamas nuo mūsų akių. Sunkiausiomis akimirkomis žvelkime į dangiškąją Motiną Mariją, kuri, būdama silpna mergaitė, nedvejodama pakluso Dievo valiai tapti Jo Sūnaus įsčiomis, nors per tai patyrė daug nepatogumų, sielvarto ir skausmo. Ji ištikimai sekė Jėzų Jeruzalės gatvėmis, kai budeliai Jį, žiauriai nukankintą, vedė nukryžiuoti. Ji liko ištikima iki galo, kai net artimiausi mokiniai išsilakstė iš baimės. Todėl mes, nepaisydami gyvenimo iššūkių, būkime ištikimi Kristaus mokslui. Tegul mummyse pasėti kad ir mažytis tikėjimo grūdeliai dygsta, auga ir duoda gausų derlių. Skaudžiomis gyvenimo akimirkomis žvelkime į Nukryžiuotąjį ir išgirsime palaimingus žodžius: „Pasaulyje Jūsų priespauda laukia, bet jūs būkite drąsūs: aš nugalėjau pasaulį!“ (Jn 16, 33).

Dvasiniai skaitiniai

Adolfas Daukšienė

Sielos paslaptis: Žaizdos gydymas (8)

Moters širdis išgydoma! Tik reikia atrasti šį išgydymą. Tai yra pagrindinis Jėzaus atėjimo tikslas (ne tik išvaduoti mus iš nuodėmės ir mirties). Leisk jam paimti tave už rankos ir eiti su tavimi, kai būsi atkuriamas ir išlaisvinamas. Kodėl Dievas Ievą (ir Adomą) išvarė iš Rojaus ir pasmerkė vienišumui, širdgėlai ir tuštumai? Jis tai padarė tam, kad juos išgelbėtų. Po nuopuolio Ievos širdyje įsišakniavo nepasitikėjimas Dievu ir sprendimas atrasti gyvenimą pagal savo pačios sąlygas. Dievas norėjo sukliudyti jos pastangas, kad sužeista ir apimta skausmo ji lauktų Jo kaip vienintelio Gelbėtojo (Oz 2, 6-7).

Kad pradėtume savo širdies gydymo kelionę, reikia pasakyti: „Taip, gerai!“ Tiesiog apsisukti savo širdyje ir tarti: „Jėzau,

atsiprašau. Prašau, ateik manęs gelbėti!“, nes Kristus stovi prie durų ir beldžia (plg. Apr 3, 20). Pats Jis nesiveržia, laukia, kol pakviesime. Tai pirmasis žingsnis į tai, ką vadiname išgelbėjimu. Jis veikia mus per įvykius, žmones, aplinkybes, griauna mūsų planus ir „gyvenimo būdą“. Mūsų žaizdos susijusios su mintimis: „Tu nieko neverta. Tu ne moteris.“ Atsižadėkime tų minčių, įvardykime jas konkrečiai: „Aš esu kvaila, negraži.“ Pasipils ašaros, bet tai vienintelis būdas prisiliesti prie žaizdų. Pajusime pyktį, baimę, gailestį dėl prarastų metų.

Antrasis sunkus drąsos ir valios žingsnis – atleisti tiems, kurie mus įskaudino. Kartėlis ir neatleidimas yra grandinės, laikančios mus prie žaizdų ir jų prisimi-

nimų. Atleidimas yra pasirinkimas. Tai ne jausmas – nė nebandyk pajusti atleidimo! Supraskime, kad mūsų įžeidėjai patys buvo pasimetusios sielos prieško kovoje su moteriškumu. Nusigręžkime nuo mintimis sudarytų sutarčių, ir tai padaryti geriausiai per išpažintį.

Dievas nori mums apsireikšti per mūsų tėčių meilę. Koks yra Dievas pirmiausiai sužinome iš tėvų, o gyvenime dažnai nebūna nieko panašaus į tai. Ir vis dėlto kartinė mūsų širdžių dalis sukurta tėčiui, jo meilei. Atverk ją Jėzui ir Dievui Tėvui. Paprašyk Jo ateiti ten ir ten tave mylėti, su tavimi susitikti. Ir pagaliau išdrįsk Jo paklausti: „Ar aš graži?“ Jis atsakys „taip“ ir atskleis tau tavo grožį daugybe būdų. Patikėk!

Tikėjimo liudytojai

Sesuo Gema, Eucharistinio Jėzaus seserų kongregacija

PRISIMINIMAI

Teismas. Po kelių dienų prasidėjo tardymas. Svarbiausias mano „nusi-kaltimas“ – maldingų atgailos kelionių organizavimas į Šiluvą ir Kryžių kalną. Ypatinių bylų tardytojas Jucys gana retai mane kviesdavo tardymui, aiškiai buvo matyti, kad jis tiesiog nežino, ką veikti su mano byla, nors jos išvaizda buvo gana solidi – jei neklystu, penkios storos bylos. Klausinėjo vis tą patį per tą patį, suko ratą iš vieno galo į kitą, nieko negalėdamas konkretaus nuspręsti. Bandė įtikinti, kad be reikalo stengiuosi, dabar mane visi užmiršo ir paliko, patarė prisipažinti kalta, prašyti atleidimo, pasižadėti būti lojaliam, tada nutrauksią bylą ir vėl grįšiu laisvėn. Aš tik nusišypsodavau į jo tokius svaichiojimus. Mano straipsnio „viršūnė“ neaukšta – treji metai laisvės atėmimo. Tardytojas puikiai žinojo, kad privalo sukurti bylą, vertą trejų metų lagerio ir nežinojo, kuo tai pagrįsti. Kartą pats prisipažino tardymo metu, kad pirmą kartą savo praktikoje veda tokią nedėkingą bylą. Tardymas tęsėsi pusę metų. Užbaigus bylą, mane etapu išvežė iš Vilniaus į Šiaulių kalėjimą. Nesiryžo manęs teisti Vilniuje, nes žinojo, kad prie teismo susirink minia žmonių ir garsiai kalbės rožinį. Per visus tikinčiųjų teismus šią akciją darydavome, nors mus nuolat vaikydamo, net „sodindavo paroms“ – niekas negelbėdavo. Šį kartą jie tikėjosi to išvengti, slapta pakeisdami teismo vietą. Tačiau ir šitas triukas jiems nepavyko. Sesutė Benigna, kuri sužinojo mano įkalinimo vietą, „iššniukštinėjo“ ir mano teismo vietą bei laiką. Nuostabu, ji tokia tyli, net nedrąsi, bet aukos dvasia joje visada prasiveržia. Ji išdrįso nueiti į prokuratūrą paklausti, kur ir kada aš būsiu teisiama. Visi tylėjo, tik jai išeinant viena moteris tyliai prasiarė: „Kelmėje, gruodžio 16 d.“ Šis miestelis netoli Šiluvos, taigi šokia tokia logika aukščiausiam teismui vykti iš Vilniaus į Kelmę teismui.

Ši žinia žaibo greitumu apskriejo Lietuvą. Teismo dieną Kelmės miesto prokuratūra buvo apsupta minios – jaunimo, pagyvenusių žmonių, vaikų ir nemaža kunigų. Milicija juos vaikė, bet veltui. Kaip vanduo jie skverbėsi visur, užpildydami kiekvieną plyšelį. Štai į kiemą įvažiuoja kalinių mašina. Jaunimas meta gėles ir skanduoja: „Gema, mylim tave, mes su tavimi!“ Deja, mašina buvo tuščia. Mane atvežė lengvąja mašina su dviejų milicininkų apsauga. Šis triukas jiems pavyko. Kai visi žmonės, apstoję mašiną, laukė, kada mane išlaipins, tuo metu mane jau vedė į teismo salę per šonines duris. Į salę, žinoma, nieko neleido, tik mano kraujo seserį ir vieną iš artimiausių mano bendradarbių Eucharistijos Bičiulių sąjūdyje – M. Jurevičių, nes ir jam ruošė bylą. Galbūt norėjo jį pagąsdinti ar įtikinti, kad veltui stengiamasi pūsti prieš vėją.

„Stot! Teismas eina!“ Salė pilna man nepažįstamų žmonių, visi jie kviestiniai, dauguma saugumo agentai ir. Ipratėnė neįdomi procedūra, kurios ir neatmenu. Po apkaltinimo iškviečiamas liudininkas, jaunas vairuotojas, kuris turi paliudyti, kad mūsų eiseną į Šiluvą trukdė jam pravažiuoti. Kažką sulemenęs jis pasakė, kad iš tikrųjų tai jam netrukdė ir jis lengvai pravažiavo. Matyt, buvo netinkamai paruoštas meluoti. Teisėjas atkirto: „Tik ką, nori kartu su ja sėsti į kaltinamųjų suolą?“ Bernelis visai pasimetė, vėl kažką sulemenė, paneigdamas savo liudijimą. Gaila buvo vaikinio, patekusio į tokią keblią padėtį. Kiti kaltino drąsiai, atkakliai tvirtindami, kad tos kelionės tikra nelaimė vairuotojams, jie turi saugotis, kad vaikai nepatektų po mašiną, žodžiu, aš baisi nusikaltėlė. Teismas – nevykusi režisūra. Kunigas A. Svarinskas, pažvelgęs per užuolaidos plyšelį lange, norėdamas įsitikinti, ką teisia, vėliau juokavo: „Žiūriu, ogi uodą teisia!“ Iš tikrųjų aš ir atrodžiau

kaip uodas: įsprausta tarp dviejų raudon-skruosčių kareivių, grėsmingai atkišusių automatus į mane, ir kaltinama pilvotų dėdžių vairuotojų (gal ir ne vairuotojų, juk sovietai su tiesa nesiskaito).

Advokato atsisakiau, todėl privalėjau gintis pati. Mano apsigynimo kalba, tikriausia kalbos nebuvimas, apvyklė mano brangiųjų bičiulius ir visus tikinčiuosius. Tikinčiųjų teismo metu pačių teisiamųjų apsigynimo kalba tapdavo teismo ir visos sovietų sistemos apkaltinimu ir teisiamuoju, o kartu ir visų tikinčiųjų pasididžiavimu. Suprantama, kad iš manęs buvo to paties laukiama, tuo labiau, kad žodžio kišenėje nieiškodavau. Tai žinojau ir laikiau tokią apsigynimo kalbą pareiga ir atlyginimu saviesiems už jų meilę ir pasiaukojimą. Visą kardomąjį laiką kalbai ruošiausi, tačiau Viešpats panorėjo kitaip. Visos mano pastangos buvo bergždžios. Jėzus kalbėjo mano sieloje: „Tu būsi mano nuolankumo liudytoja. Aš taip pat teisiama tylėju, nors galėjau sutriuškinti savo kalbą ir sinedrioną ir Pilotą. Manimi taip pat nusivylė savieji. Ir tu priimk šią nuolankumo auką. Bus tau priekaištaujama ir apgailestaujama, kad praleidai tokią puikią progą, nesiaiškind, tavo atsakymas – nuolanki tyla.“ Ir kas beliko man daryti? Dar daugiau, Jėzus atėmė iš manęs bet kokią pasipriešinimo Jo norui galimybę. Tapau kaip nudžiūvęs medis – jokios minties, jokios prošvaistės, galva kaip iššluota... Ir mano apsigynimo kalba buvo trumpa: „Esu dėkinga Viešpačiui už galimybę savo tikėjimą paliudyti laisvės kaina.“ Gal dar ką

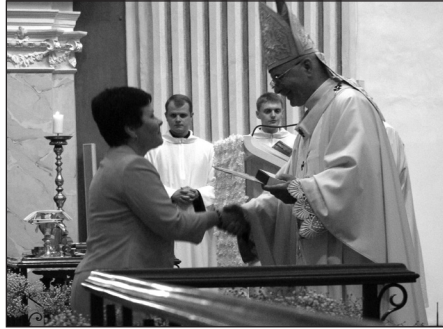
pasakiau, tačiau dabar nieko neprišimenu. Viena tik aišku, kad nuvyliu savuosius ir maloniai nustebinau teismą. Nežinomi Viešpaties keliai, o mūsų ribotam protui dažnai atrodo nelogiški ir nuostolingi. Tačiau kas gi mes tokie, kad Viešpaties sprendimus koreguotume?!

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Šiluvos Dievo Motinos medaliais apdovanotos dvi mūsų bendruomenės narės – Jūratė Matikovienė ir Staselė Raščiuviene

Birželio 24-ąją, švenčiant Kauno arkivyskupijos globėjo šv. Jono Krikštytojo gimimo iškilme, atsisveikinome su ilgamečiu Kauno arkivyskupijos arkivyskupu S. Tamkevičiumi SJ. Iškilmingoje Eucharistijoje Kauno arkikatedroje bazilikoje

dalyvavo apaštališkasis nuncijus Baltijos šalyse arkivyskupas Pedro López Quintana, Lietuvos vyskupas, Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios Vilniaus ir visos Lietuvos arkivyskupas Inokentijus bei Lietuvos Evangelikų liuteronų Bažnyčios vyskupas

Mindaugas Sabutis, LR Ministras Pirmininkas Algirdas Butkevičius, Seimo bei Vyriausybės nariai, Kauno savivaldos atstovai, universitetų rektorai, kitų švietimo įstaigų bei įvairių organizacijų vadovai.

Pagal tradiciją šią dieną yra apdovanojami labiausiai nusipelnę Kauno arkivyskupijos institucijų bei parapijų žmonės, kuriems po šv. Mišių arkivyskupas įteikia arkivyskupijos garbės ženklus – Šiluvos Dievo Motinos medalius. Mums labai džiugu, kad šiais metais Šiluvos Dievo Motinos medalius pelnė dvi mūsų bendruomenės narės: Jūratė Matikovienė buvo apdovanota už aktyvią slaugos ir globos veiklą parapijoje bei Lietuvos Caritas organizacijoje bei ištikimą krikščioniško gyvenimo liudijimą, o Staselė Raščiuviene, parapijos pastoracinės tarybos narė, – už aktyvią ir nuoširdžią pagalbą rūpinantis bendruomenės dvasiniu tobulėjimu.

Nuoširdžiai jas sveikiname, linkėdami Dievo palaimos ir mūsų Dangiškosios Motinos globos toliau uoliai rūpinantis, kad mūsų parapijoje gausėtų Dievo ir artimo meilė.

Kristaus Prisikėlimo parapijos jaunimo vadovė M. Pečiulytė

Parapijos jaunimas sėmėsi lobių per Lietuvos jaunimo dienas

Birželio 27-28 d. Alytuje vyko net 6000 jaunuolių subūrusios Lietuvos jaunimo dienos 2015 – „Kur jūsų lobis, ten ir jūsų širdis“. Jose dalyvavo ir Kristaus Prisikėlimo parapijos jaunimo grupelė. Tai jau septintą kartą vykstanti didžiausia Lietuvos jaunimo tikėjimo šventė, kuri rodo, kad Bažnyčių lanko, turtus danguje kraunasi ir jauni žmonės.

LJD lobių ieškojimo pradžia buvo paskelbta triukšmingame atidaryme. Vėliau vyskupas Kęstutis Kėvalas katechezėje nurodė tolesnį kelią lobių link. Katechezė įvedė į teminius užsiėmimus. Čia dalyviai galėjo klausytis paskaitų, kurios davė dar daugiau nuorodų lobių paieškoms, arba aktyviai judėti ir pasipildyti jėgų bagažą, kad ieškodami nepalūžtų kelyje.

Šitaip ieškant atėjo vakaras. Tačiau ieškotojai nepailso! Jie patraukė į draugystės su Dievu vakarą, kuriame galėjo atsiprašyti ir susitaikyti su pačiu geriausiu draugu – Viešpačiu Dievu, kurį taip dažnai ižeidžiame! Atgailos sakramento ir Viešpaties šlovinimo stebuklai dar labiau priartino prie lobių vietos.

Atėjo antroji lobių paieškos diena. Deja, kartu ji buvo ir paskutinė. Lobių ieškotojai, nubudę anksti ryte, nestokojo užsidegimo ir rytą vainikavo kartu meldamiesi Gailestingumo vainikėlį. Pasimeldę visi kartu žygiavome į tikrą lobių salą – šv. Mišias pagrindinėje miesto aikštėje. Jose dalyvavo ne tik Lietuvos jaunimo dienų dalyviai, bet ir Alytaus miesto gyventojai, taip pat siekiantys krauti turtus danguje.

Po šv. Mišių dar vienas dienos vainikas – dar karštesnėms lobių paieškoms uždegantis tėvo Stan Fortuna koncertas.

Muzikos vakarai bazilikos terasoje tęsiasi

Liepos 12 d., sekmadienio vakarą, Kauno Kristaus Prisikėlimo bazilikos terasoje vyko antrasis vasaros koncertas. Sveikindamas gausiai susirinkusius kaudiečius ir miesto svečius bazilikos klebonas monsinjoras Vytautas Grigaravičius visiems palinkėjo svajonių, nes žmogus yra gyvas, kol svajoja, o svajonė – tai Tikėjimas ir Viltis.

„Paukščiai turi sparnus, bet neturi svajonių. Žmonės turi svajonių, bet neturi sparnų... Tačiau mes galime gyventi taip, kad mūsų svajonės turėtų sparnus.“

Tokios mintys sklاندė besiklausant Juozo Naujalio kūrinio „Svajonė“, kurį atliko styginių kvartetė – Kristina Domarkienė (smuikas), Darius Krapikas (smuikas), Laimis Krunglevičius (altas) ir Vytenis Pocius (violončelė).

Solistė Rita Preikšaitė (mecosopranas) kartu su styginių instrumentų kvartetu atliko lyrinę poemą – italų kompozitoriaus Ottorino Respighi „Il Tramonto“ (Saulėlydis). Visi įpratę solistės Ritos Preikšaitės klausytis Kauno valstybiniame muzikiniame teatre ir įvairiose Lietuvos bažny-

čiose atliekant sakralinius kūrinius, o jos iniciatyva įkurtas 2012 m. instrumentinis ansamblis „ChiaRitta“ leido atlikti įvairaus žanro muziką. Ansamblis su didžiuliu pasisekimu koncertavo Liuksemburge, įvairiuose Lenkijos festivaliuose.

Saulė vis dar spalvino vakarėjantį peizažą, kuždėjo paskutinę vakaro maldą. Besiklausant lyrinės, svajingos muzikos, nurimo vėjas, saulė vis dar glostė savo paskutiniuosius spindulius ir lyg dailininko akvarele dovanavo švenčiausius jausmus – Tikėjimą ir Viltį.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai:

Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Rima Lipšienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis